

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 5 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง เมื่อข้าพเจ้าไปกรรมฐานครั้งแรก
โดย จรรยา ชุสุวรรณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

เมื่อข้าพเจ้าไปปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรก จรรยา ชูสุวรรณ

ข้าพเจ้ารู้จักวัดอัมพวันและหลวงพ่อกวนาวีสุทธิ จากการที่ได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติเล่มแรก อ่านจบแล้วรู้สึกเลื่อมใสศรัทธาในตัวท่านมาก คิดไว้เสมอว่า สักวันหนึ่งจะต้อง ไปกราบนมัสการหลวงพ่อกวนาวีสุทธิให้ได้ ใครจะเรียนถามข้อข้องใจบางประการกับท่าน และข้าพเจ้าก็สนใจที่จะเรียนรู้การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน คิดว่าท่านคงให้ความรู้ความกระจ่างแก่ข้าพเจ้าได้แน่นอน ซึ่งในตอนหลังเมื่อข้าพเจ้าได้เรียนรู้การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ตระหนักว่า การปฏิบัติวิปัสสนานี้ทำให้เกิดผลดีแก่ตัวข้าพเจ้ามากมาย รวมทั้งได้เกิดเหตุการณ์แปลกประหลาดขึ้นกับตัวข้าพเจ้า ซึ่งจะเล่าให้ฟังต่อไป

กลางเดือนตุลาคม ๒๕๓๑ ข้าพเจ้ามีเรื่องทุกข์ร้อน ไม่สบายใจ เดินทางออกจากบ้านจะไปหาเพื่อนที่ต่างจังหวัด ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าเป็นเพื่อนอยู่ที่ไหน แต่เหมือนมีเทวดาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาดลใจว่า *ไปวัดอัมพวันสิ ไปหาหลวงพ่อกวนาวีสุทธิ หลวงพ่อกวนาวีสุทธิจะให้ฟังได้* วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๓๑ ข้าพเจ้า ไปขึ้นรถที่ตลาดหมอชิตและบอกกับกระเปารถกรุงเทพฯ-สิงห์บุรีว่า เมื่อถึงวัดอัมพวันแล้วให้บอกด้วย เพราะข้าพเจ้ารู้แต่เพียงว่าวัดอัมพวันอยู่ที่ อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี เท่านั้น

รถแล่นออกจากกรุงเทพฯ ทั้งความสับสนวุ่นวายของเมืองหลวงไว้เบื้องหลัง ผ่านธรรมชาติอันสวยงามของชนบท ข้าพเจ้าเพลิดเพลินกับความงามเหล่านั้น ไม่ว่าจะเห็นทุ่งนา บ้านเรือน แม่น้ำ ลำคลอง ต้นไม้ และหมอก ทำให้นึกถึงชีวิตในวัยเด็กของข้าพเจ้าที่เคยคลุกคลีอยู่กับสิ่งเหล่านี้ ช่วงเป็นเวลาอันแสนสุขที่ข้าพเจ้าคงไม่มีโอกาสได้ไปสัมผัสอีกแล้ว

เวลาผ่านไปราว ๒ ชั่วโมง เสียงกระเปารถก็บอกกับข้าพเจ้าว่า *"พี่ ๆ ถึงวัดอัมพวันแล้ว"* ข้าพเจ้ากล่าวขอบคุณพร้อมทั้งไหว้กระเปารถจากรถ มองเห็นป้ายวัดอัมพวันเด่นเป็นสง่า มีธงชาติและธงพระธรรมจักรปักประดับสวยงาม ข้าพเจ้าแวะลงพักที่ศาลาที่พักผู้โดยสารมองไปยังวัดอัมพวันซึ่งอยู่ลึกเข้าไปราว ๑ กิโลเมตร

ขณะนั้นเป็นเวลาบ่าย แต่อากาศไม่ร้อนเพราะมีลมพัดเย็นสบาย ข้าพเจ้าเดินผ่านทุ่งนาเขียวขจีและต้นคูณ ต้นตาล ซึ่งปลูกไว้เป็นระยะสองข้างทาง สักพักก็ถึงวัดอัมพวัน ภายในวัดเต็มไปด้วยต้นไม้น้อยร่มครึ้มและสงบเงียบ สดทางเดินตรงไปข้างหน้าเป็นลานกว้าง หน้ากุฏิหลังหนึ่งมองเห็นพระพุทธรูปปางลีลาอันสวยงามประดิษฐานอยู่ รอบฐานพระพุทธรูปมีดอกเฟื่องฟ้ากำลังบานสะพรั่งหลากสี ข้าพเจ้าคิดว่าหลวงพ่อกวนาวีสุทธิคงอยู่ที่นั่นแน่นอน

ข้าพเจ้าแจ้งความประสงค์กับผู้หญิงวัยกลางคนนั่งห่มขาวว่า ข้าพเจ้ามาหาหลวงพ่อกวนาวีสุทธิ หลวงพ่อกวนาวีสุทธิเป็นหลานของ พ.อ.เลื่อนสุนทรเสวต อนุศาสนาจารย์ของกระทรวงกลาโหม ซึ่งมาเป็นวิทยากรให้กับทางวัดอัมพวันบ่อย ๆ และเป็นผู้มอบหนังสือกฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ ให้กับข้าพเจ้า

ขณะที่รอหลวงพ่อกวนาวีสุทธิ ผู้ดูแลก็ถามข้าพเจ้าว่า *"จะค้างกี่วัน"* ข้าพเจ้าถามว่า *"ค้างได้หรือ"* เขาก็ตอบว่า *"ค้างได้"* ข้าพเจ้าดีใจมาก บอกว่าขอค้างสัก ๓ วัน เพราะข้าพเจ้ามีธุระต้องไปหาเพื่อนที่ต่างจังหวัด ในตอนหลังข้าพเจ้าก็อยู่ต่อจนครบ ๗ วัน

สักครู่หลวงพ่อกวนาวีสุทธิก็มาจากชั้นบน ท่านยื่นหัตถ์ให้แล้วพูดว่า *"หลานอนุศาสนาหรื่อ?"* *เดี๋ยวไปรับศีลที่โบสถ์เสียก่อน* ข้าพเจ้าได้ยินแล้วรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งที่หลวงพ่อกวนาวีสุทธิให้ความเมตตาแก่ข้าพเจ้าเหมือนหลวงพ่อกวนาวีสุทธิจะทราบว่ ข้าพเจ้ากำลังมีความทุกข์และมาพึ่งบุญบารมีของหลวงพ่อกวนาวีสุทธิ

เวลาบ่ายสองโมง ทุกคนไปพร้อมกันในโบสถ์ ทั้งพระภิกษุสามเณร ผู้ปฏิบัติธรรมและชาวบ้านซึ่งมีความตั้งใจที่จะมารักษาศีลภาวนา และรับฟังธรรมะจากหลวงพ่อกวนาวีสุทธิ เมื่อทำพิธีสวดมนต์ไหว้พระและแสดงธรรมจบแล้วก็ฟังพิธีรับศีลของผู้ปฏิบัติธรรมที่ใหม่ เสียงหลวงพ่อกวนาวีสุทธิบอกเรื่องขยายเสียงว่า *"หลานอนุศาสนาให้มารับศีลก่อน ยังไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าไม่เป็นไร ถ้าจิตใจเราพร้อม"* ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งใจเป็นอย่างมากในความเมตตาของท่าน รีบกลานเข้าไปรับศีล ๘ พร้อม ๆ กับผู้ปฏิบัติอื่น ๆ อีกหลายท่าน ได้มีโอกาสเห็นหลวงพ่อกวนาวีสุทธิ รู้สึกเป็นบุญแก่ตัว หลวงพ่อกวนาวีสุทธิมีอายุมากแล้ว แต่หน้าตาอิมเอิบอย่างที่เราเรียกว่า **"อิมบุญ"** **"แม่ใหญ่"** ได้จัดให้ข้าพเจ้าพักที่อาคารภาวนา ห้อง ๓ ร่วมกับผู้ปฏิบัติอีก ๒ ท่าน กิจวัตรประจำวันของผู้ปฏิบัติซึ่งขณะนั้นมีประมาณ ๓๐ ท่าน ก็คือตื่นนอนเวลา ๐๓.๓๐ นาฬิกาโดยมีเสียงระฆังปลุก เริ่มปฏิบัติเวลา ๐๔.๐๐ - ๒๑.๐๐ นาฬิกา ถ้าเป็นวันพระก็ปฏิบัติจนถึง ๒๓.๐๐ น. พักรับประทานอาหารตามเวลา ทุกคนต้องถือคติว่า **"กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำความเพียรมาก"** ในระยะ ๒-๓ วันแรก ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติด้วย ก่อนปฏิบัติเราก็สวดมนต์ไหว้พระแล้วจึงเดินจงกรม แล้วนั่งสมาธิในอิตรสำนวนที่เท่ากันคือ เดินครึ่งชั่วโมง นั่งครึ่งชั่วโมง และเพิ่มเป็นเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง เมื่อเรามีความอดทนมากขึ้น หลังจากนั้นสมาธิ

แล้วก็สวดมนต์แผ่เมตตา และอุทิศส่วนกุศลแก่พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เปรต เทวดา และสรรพสัตว์ทั้งหลาย และทุกครั้งข้าพเจ้าไม่ลืมที่จะแผ่ส่วนกุศลให้กับน้ำของข้าพเจ้าที่กำลังป่วยหนัก “ขอผลกุศลนี้จงส่งผลให้น้ำหายจากการป่วยไข้ทุกข์ทรมานด้วยเถิด”

เมื่อการปฏิบัติเริ่มเข้าวันที่ ๔ ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกเบื่อหน่าย มันทรมานเหลือเกินกว่าเวลาจะล่วงผ่านไปแต่ละนาที นั่งนึกว่าทำไมเราต้องมาทนทุกข์เช่นนี้ ทำเพื่ออะไร ได้อะไรขึ้นมาบ้าง ใจหนึ่งอยากเอาชนะ แต่ใจหนึ่งก็คอยแต่ยอมแพ้เมื่อบังเกิดความเจ็บปวดจึงไม่มีสมาธิ สิวันลงไปข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเจ้าไม่ได้อะไรเลย วันที่ ๒๓ ตุลาคม วันปิยมหาราช **แม่ใหญ่**พาผู้ปฏิบัติทั้งหมดไปที่หอประชุม ซึ่งมี**พระบรมรูปของรัชกาลที่ ๙** ประดิษฐานอยู่ ภายในอาคารสวยงามมาก ด้วยจิตรกรรมฝาผนังอันวิจิตรตระการตา **หลวงพ่อกวนาวีสุทธิ** เป็นหัวหน้าทำพิธี เนื่องในวันปิยมหาราช หลังจากนั้นหลวงพ่อก็แสดงธรรมได้อย่างไพเราะจับใจ เหมือนท่านนั่งอยู่ในใจเรา ขอสงสัยต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะเรียนถามหลวงพ่อก็เริ่มคลี่คลายไปทีละน้อยจากการฟังเทศน์แล้วคิดตามไป

หลวงพ่อกวนาวีสุทธิ ท่านมีภารกิจมากมายต้องกระทำเพื่องานสร้างคนของท่าน ดังปณิธานที่หลวงพ่อก็ได้ประกาศไว้ว่า **“อาตมาภาพจะมอบชีวิตส่วนที่เหลือทั้งหมดให้กับงานสร้างคน”** แต่ถึงแม้จะมีงานมากมายสักเพียงไร หลวงพ่อก็จะต้องปลีกเวลามาอบรมธรรมะ เทศนาสั่งสอนผู้ปฏิบัติธรรมและพระภิกษุสามเณรทั้งหลายทุก ๆ วันพระ

วันนั้นหลังจากหลวงพ่อกเทศนาสั่งสอนและให้ข้อคิดแก่พวกเราแล้ว ท่านก็มอบหมายให้หลวงพ่อกคนหนึ่ง คือ ท่านพระครูสังฆรักษ์ (ชูชัย อริโย) เป็นผู้อบรมแนะนำการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน โดยเน้นการเดินจงกรมที่ถูกต้อง ตอนหนึ่งท่านได้พูดว่า **“เราต้องเอาชนะความทุกข์ทรมานให้ได้ อายอ้อมแพ้มัน มีละนั่นเราก็คงแพ้อยู่รำไป”** จากคำพูดประโยคนี้ทำให้ข้าพเจ้าเกิดพลังใจที่จะต่อสู้กับความทุกข์ทรมาน ความปวดเมื่อยทั้งหลาย หลังจากเดินจงกรม ๑ ชั่วโมงแล้ว ข้าพเจ้าก็นั่งสมาธิและตั้งสติไว้ในใจว่า แม้จะเจ็บปวดแค่ไหน ข้าพเจ้าจะไม่ยอมขยี้จนกว่าจะหมดเวลา ๑ ชั่วโมง

เวลาผ่านไปทีละน้อย ๆ ข้าพเจ้าภาวนาในใจ เอาจิตกำหนดไว้ที่ลิ้นปีตามทีหลวงพ่อกสอน *พองหนอ..ยุบหนอ..พองหนอ..ยุบหนอ..สักพัก ความเจ็บปวดเริ่มเกิด ปวดหนอ..ปวดหนอ..ปวดหนอ..* มันเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนหัวเขาจะแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ *ปวดหนอ..ปวดหนอ..ขาหนอ..ขาหนอ..* ความเจ็บปวดคลายลง ความรู้สึกขาเข้ามาแทนที่ *ขาหนอ..ขาหนอ..* เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกขาขึ้น ๆ จนกระทั่งไม่รู้สึกละเลย รู้สึกเหมือนตัวข้าพเจ้าสั้นลง ๆ จนแดงจกกับมือที่วางอยู่บนตัก ทุกอย่างว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย เบา สมาย เสียงนาฬิกาตี ๙ ครั้ง เวลา ๒๑ นาฬิกา ข้าพเจ้าสามารถเอาชนะความทุกข์ทรมานได้แล้วรุ่งเช้าผู้ปฏิบัติทั้งหลายเริ่มปฏิบัติตั้งแต่วเวลา ๔.๐๐ นาฬิกา ตามปกติข้าพเจ้ามีความตั้งใจที่จะปฏิบัติให้ดีที่สุด ข้าพเจ้ามีความอดทนมากขึ้น บัดนี้ข้าพเจ้าเริ่มรู้จักกับความสงบแห่งจิตใจของเราเอง เราทำใจให้เป็นสุขเราก็คงสุข เราทำใจให้เป็นทุกข์เราก็คงทุกข์ ถ้าเราปล่อยวางเสียเราก็จะไม่รู้สึกอะไรเลย

บ่ายวันนั้นขณะที่ข้าพเจ้าเดินจงกรมอยู่ในบริเวณศาลาปฏิบัติ ก็เกิดอาการผัดปกติขึ้นกับตัวข้าพเจ้า คือ ข้าพเจ้าเขม่นตาซ้ายหลายครั้ง เอมือขยี้ตาแรง ๆ ก็ไม่หาย จิตใจเริ่มขาดสมาธิ เพราะเหตุการณ์แบบนี้เคยเกิดกับข้าพเจ้ามาแล้วหลายครั้ง ทุกครั้งมักจะเกิดเหตุไม่ดี ข้าพเจ้าได้แต่ภาวนาว่าอย่าให้เกิดกับญาติพี่น้องของข้าพเจ้าเลย แล้วพยายามใช้สมาธิในการเดินจงกรมให้มาก แต่ก็ไม่เป็นผล อาการเขม่นตาก็ยังคงเป็นอยู่เช่นเดิม ข้าพเจ้าจึงเข้าไปหาแม่ใหญ่เล่าให้ท่านฟัง ท่านบอกว่า **“อูปาทานนะ คิดมากไปเอง ไม่มีอะไรหรอก”** แต่ข้าพเจ้าคิดว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ ๆ เมื่อเสร็จสิ้นการทำสมาธิในคืนนั้นแล้ว ข้าพเจ้ากราบขอพรพระว่าอย่าให้มีสิ่งไม่ดีเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเลย

รุ่งเช้าวันที่ ๒๕ ต.ค. หลังจากปฏิบัติกรรมฐานช่วงแรก ๔.๐๐-๖.๐๐ น. ข้าพเจ้ารู้สึกอ่อนเพลียจึงเข้าห้องพักผ่อนกำหนดตามที่แม่ใหญ่สอน *พองหนอ..ยุบหนอ..* กำหนดไปเรื่อย ๆ สักพักข้าพเจ้ารู้สึกถึงความเจ็บ สงบ..เย็น..อย่างประหลาด แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หลับ เพราะหุ้ยงั่วเสียงลูกกวาดลานวัดดังชัดเจน ข้าพเจ้าเห็นตัวเองนอนอยู่ในห้องของอาคารภาวนา ทางซ้ายมือของข้าพเจ้ามองเห็นแม่ของข้าพเจ้า แม่มีอาการหนาวสั่น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าแม่ไม่สบาย มองไปทางปลายเท้าข้าพเจ้าเห็นทวดทวดนั่งอยู่จริง ๆ ! ทวดสวมเสื้อสีขาวแขนกระบอก นั่งโง่งกระเบนสีเม็ดมะปรางเหมือนที่ข้าพเจ้าเคยเห็นเมื่อตอนเด็ก ๆ มีผ้าสไบสีขาวบางคลุมหัว ปล่อยชายลงมาข้างบ่า บริเวณใบหน้าเหมือนมีหมอกบาง ๆ ลอยผ่าน แต่ข้าพเจ้าก็มองเห็นใบหน้าของทวดอิมเอิบแวตามิเมตตา ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจจนบอกไม่ถูกพวาลูกขึ้น สองมือจับมือทวดมากมไว้ แล้วละล่ำละลักพูดขอร้องทวดว่า **“ทวดช่วยน้ำด้วย ช่วยน้ำด้วยนะ”** ทวดเจิบไปครู่หนึ่ง แล้วค่อย ๆ แคะมือข้าพเจ้าออก ลูกขึ้นย็นหันหลังกลับ เดินห่างออกไปราว ๓-๔ ก้าวแล้วหันหน้ามาพูดกับข้าพเจ้าว่า **“กิมันทำตัวมันเอง”** แล้วค่อย ๆ เดินหายไป

ข้าพเจ้าพวาลูกขึ้น จึงรู้ว่าตัวเองอยู่ในห้องของอาคารภาวนานั้นเอง แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หลับแน่นอน ข้าพเจ้าไม่ได้ฝันไปแล้วมันเกิดอะไรขึ้น ทวดจะมาหาข้าพเจ้าได้อย่างไร ในเมื่อทวดตายไปแล้วเกือบ ๒๐ ปี ข้าพเจ้ารีบนำเรื่องนี้ไปเล่าให้แม่ใหญ่ฟัง

คราวนี้แม่ใหญ่เรียบไป แล้วพูดขึ้นมาว่า **“ท่านเป็นเทพ แล้วท่านลงมาบอก ขณะนี้จิตเราสะอาดสงบ จึงรับได้”** ถ้าเช่นนั้นแสดงว่าน้ำตายแล้ว และทวดมาบอกให้ข้าพเจ้ารู้ เพราะทางกรุงเทพฯ ไม่มีใครรู้เลยว่าข้าพเจ้ามาที่นี่ ข้าพเจ้าไม่ได้บอกใครเลยแม้แต่คนเดียว

ข้าพเจ้าต้องลาศิลาในเช้าวันนั้น แล้วไปนั่งรอหลวงพ่อกวนาวีสหรือผู้พักใหญ่ ๆ เพื่อจะกราบลาท่าน แต่ทราบว่าคุณติดธระ ข้าพเจ้าจึงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ในตอนบ่ายด้วยความร้อใจ เมื่อถึงหลักสี่ก็ลงจากรถ แล้วรีบโทรศัพท์เข้าบ้านทันที หลานสาวเป็นคนรับสาย ประโยคแรกหลานบอกว่า **“อาตายแล้ว”** ทุกคนกำลังหาตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับไปค้นหาการเดินทางไปงานศพหน้าที่ต่างจังหวัดพร้อมกับญาติ ๆ ที่กำลังรออยู่พอดี

ทวดของข้าพเจ้านั้นตายไปเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ นับถึงตอนนี้ก็รวมเวลา ๒๐ ปีพอดี ตอนตายทวดอายุเกือบร้อยปี ข้าพเจ้ายังจำลักษณะของทวดได้ติดตา ทวดแก่มากจนเดินหลังงอ ใบหูยาวห้อยเกือบถึงบ่า ตาเล็ก ๆ ฝ้าฟาง มองไม่ค่อยเห็น แต่ความจำดีมาก จำเสียลูกหลานได้ทุกคน มักใส่เสื้อแขนกระบอกสีขาว นุ่งโจงกระเบนและถือไม้เท้าเป็นประจำ ทวดเป็นคนใจบุญสุนทาน มีเมตตากรุณาต่อทุก ๆ คน ตอนข้าพเจ้าเล็ก ๆ ทวดก็เคยเลี้ยงดูข้าพเจ้า ทวดไม่กินเนื้อสัตว์ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นเป็ด ไก่ หมู วัว ควาย กินแต่ไข่กับปลาน้ำเค็ม ข้าพเจ้าเคยถามเหตุผลว่า ทำไมทวดจึงกินแต่ปลาน้ำเค็ม ทวดตอบว่า **“ปลาน้ำเค็มมันอยู่ในทะเลกว้างใหญ่ มันถึงที่ตาย มันจึงมาให้คนจับ”** และปลาน้ำเค็มเมื่อมาถึงตลาดก็จะเป็นปลาที่ตายแล้ว ทวดจึงกิน นอกจากนั้นทวดยังถือศีล และสวดมนต์เป็นประจำ ข้าพเจ้ามักเห็นทวดสวดมนต์อยู่ในห้องพระครึ่งละนาน ๆ ในชีวิตของทวดทำแต่บุญ สร้างแต่กุศลไม่เคยทำบาปเลย ข้าพเจ้าจึงเชื่อคำพูดของแม่ใหญ่ที่บอกว่า **“ทวดเป็นเทพ”**

ตามธรรมดาแล้ว เวลาข้าพเจ้าทำบุญก็จะอุทิศส่วนกุศลให้ทวดเกือบทุกครั้ง และหลังจากทำสมาธิแล้ว ก็อุทิศส่วนกุศลให้พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เทวดา และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ทวดคงจะได้รับผลกุศลนั้นและคงคอยช่วยคุ้มครองดูแลรักษาหลาน เมื่อลูกหลานมีเรื่องเดือดร้อนก็ช่วยเหลือ ดังเช่นที่ข้าพเจ้าเกิดนิมิตเห็นทวดเพื่อบอกให้ข้าพเจ้ารู้ว่าน้ำตายแล้ว และแม่ของข้าพเจ้าก็ไม่สบายจริง ๆ ตามที่ข้าพเจ้านิมิตเห็นเหมือนกัน

ส่วนน้ำของข้าพเจ้านั้นชอบดื่มเหล้า ดื่มจนติด ต้องดื่มทุกวัน ยามน้ำไม่เมา น้ำเป็นคนดีมาก ขยันขันแข็ง ในดี รักลูกหลาน ไม่ค่อยพูด แต่ยามที่น้ำเมา หล้าจะเปลี่ยนนิสัยของน้ำให้กลายเป็นคนปากร้าย ด่าเก่ง ขี้โมโห เจอใครก็ด่าโขมงโจงแจงไปหมด แต่ทุกคนก็ไม่มีใครถือสา เห็นว่าเป็นคนเมา เมาแล้วน้ำไม่กลัวใคร มีคนที่น้ำกลัวอยู่คนเดียวคือแม่ของข้าพเจ้า แม่เป็นพี่สาวคนโต ต้องเลี้ยงน้อง ๒ คน แต่ลำพัง เพราะตากับยายตายตั้งแต่แม่ยังเล็ก น้ำจึงทั้งรักทั้งกลัวแม่ น้ำดื่มเหล้าติดต่อกันหลายปี ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ เมื่ออายุมากขึ้นโรคภัยก็กำเริบและไม่ยอมรักษาตัว แม่ลูกหลานจะขอร้องอ่อนวอน จนกระทั่งมีอาการมากขึ้น จึงยอมรักษา กล่าวคือ เริ่มทานอาหารไม่ได้ ทานอะไรเข้าไปก็อาเจียนหมด ร่างการซูบผอมเหลืองแต่หน้าหง้มกระดูก และในที่สุดก็ยอมเข้ามารักษาตัวที่กรุงเทพฯ แต่เมะเร่ร้ายได้เกาะกินน้ำจนสุดความสามารถของหมอที่จะเยียวยารักษาได้ น้ำต้องทนทุกข์ทรมานอย่างน่าสงสารที่สุด ปากบอกว่าอยากจะทานโน้นทานนี้ แต่เมื่ออาหารตกถึงท้องก็อาเจียนออกหมด ระยะเวลา ๆ แม่แต่น้ำก็ดื่มไม่ได้ อาเจียนทั้งวันทั้งคืน ไม่ได้หลับได้นอน ร่างกายผ่ายผอมดำเขียวจนผิวหนังแตกเป็นขุย ๆ เพราะความร้อนที่มันเผาเผาอยู่ภายในร่างกายของน้ำ

และท้ายที่สุดน้ำก็ได้จบชีวิตลงอย่างสงบท่ามกลางญาติพี่น้องลูกหลาน ก่อนตายน้ำได้ขอโหรากรรมคนที่น่าเคยด่าว่าเขาไว้ และสั่งเสียลูกหลานว่างานศพของน้ำ ห้ามไม่ให้กินเหล้าและเล่นการพนัน เพราะเป็นสิ่งไม่ดี น้ำรู้สึกตัวก็ต่อเมื่อสายไปแล้ว ถ้าหากน้ำไม่ดื่มเหล้า น้ำคงจะอยู่ที่ฝั่งของลูกหลาน ได้อีกนาน คงไม่ด่วนจบชีวิตไปเร็วเช่นนี้ เหมือนดังคำพูดของทวดที่พูดว่าน้ำทำตัวน่าออง การปฏิบัติธรรมฐานครั้งแรกของข้าพเจ้า ได้เกิดเหตุการณ์ที่แปลกอย่างไม่น่าเชื่อดังที่ข้าพเจ้าได้เล่ามานี้ และในการปฏิบัติครั้งนี้ข้าพเจ้ายังหายจากโรคประจำตัวคือโรคปวดเข่า เป็นมาหลายปีซึ่งเกิดจากกรรมเก่าตอนเล็ก ๆ ตามแม่ไปนา ไม่มีอะไรเล่นก็จับปูนามาหักขา แล้ววางบนข้อมือทำนาฬิกาเล่น พอเมื่อก็โยนทิ้งไปจับตัวใหม่มาหักขาอีก เมื่อข้าพเจ้านั่งสมาธิ จึงรู้สึกปวดเหมือนหัวเข่าจะแตกหลุดออกไป

ข้าพเจ้าได้ใช้กรรมและขอโหรากรรมแล้วจึงได้หายจากโรค นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับบ้านไม่นาน ก็มีคนเอาเงินมาใช้หนี้ ยืมไปเกือบสิบปี ไม่คิดว่าจะได้คืน เขาก็เอามาคืน ปัจจุบันข้าพเจ้ายังคงไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันเมื่อมีโอกาสมิเวลา ข้าพเจ้าได้พบกับความสุขที่แท้จริง ชีวิตของข้าพเจ้าดีขึ้นเรื่อย ๆ มีโชคมีลาภ มีคนช่วยเหลือเกื้อกูลตลอดมา ทั้งทำให้ข้าพเจ้ามีจิตใจเข้มแข็งที่จะอดทน ต่อสู้และแก้ปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิตให้สำเร็จลุล่วงไปโดยการใช้สติเป็นที่ตั้ง สิ่งต่างทั้งหมดนี้เป็นอานิสงส์จากการเจริญวิปัสสนากรรมฐานอย่างแท้จริง

จรรยา ขุสุวรมณ

อาจารย์ ร.ร. วัดอัมรินทร์าราม
บางกอกน้อย กทม.

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม

เมื่อข้าพเจ้าไปปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรก
www.jarun.org
